

Lekcja 13

22 grudnia

Zorganizowany Kościół a jedność

Tekst biblijny: Mt 20,26.

Cel lekcji

Poznanie: Przegląd cech struktury organizacyjnej i przywódczej Kościoła służącej zachowaniu i umacnianiu jedności Kościoła.

Odczucie: Wzmacnianie postaw pokory, miłości i obojętności zamiast zachowań i postaw egoistycznych.

Działanie: Postanowienie wspierania działań umacniających jedność Kościoła.

Plan nauczania

I. Poznanie: Autorytet i jedność.

A. W jaki sposób uznanie Chrystusa jako Głowy Kościoła wpływa na decyzje i autorytet przywódców kościelnych?

B. Dlaczego Jezus z takim naciskiem podkreślił, że przywódcy w Kościele mają sprawować swoje funkcje zupełnie inaczej niż przedstawiciele rzymskiej władzy?

C. Jak praktyka dyscypliny kościelnej ukazuje miłość Bożą, a jednocześnie chroni doktrynalną czystość i jedność Kościoła?

II. Odczucie: Pokora albo pycha.

A. Jakie cechy i postawy przywódców sprzyjają jedności?

B. Jak te postawy wpływają na motywację i praktykę dyscypliny kościelnej?

C. Jak możemy wzmacniać postawy pokory i wzajemnej uległości zamiast pychy i egoistycznych zachowań?

III. Działanie: Wzmacnianie jedności.

A. Jakie kroki musisz podjąć, by wspierać przywódców kościelnych w zachowywaniu jedności Kościoła?

B. W jaki sposób możesz używać swoich darów duchowych w celu budowania Kościoła i wzmacniania jedności?

Podsumowanie: Wierzący uznają Chrystusa jako Głowę Kościoła. Jednak jakaś forma ludzkiej organizacji jest niezbędna dla misji i jedności Kościoła. Przywódcy wzmacniają jedność służąc pokornie, głosząc prawdę, angażując się w pojedynczą dyscyplinę i organizując Kościół do misji.

Cykl nauczania

Etap 1 - Motywowanie

Tekst biblijny: Mt 20,25-28.

Kluczowa koncepcja duchowego rozwoju: Struktura organizacyjna Kościoła służy misji i jedności Kościoła, pod warunkiem, że nadrzędne przywództwo Chrystusa jest honorowane, a przywódcy kościelni okazują miłość, pokorę i wierność.

Tylko dla nauczyciela: Koncepcja liderów mających władzę nad innymi ludźmi nie jest zgodna z modelem władzy, którego wzorzec zademonstrował Jezus wobec swoich uczniów. Chrześcijański przywódca jest pokornym służebnym przywódcą. Rozpoczynając lekcję podkreśl wartość zarówno służebnego przywództwa jak i pokory.

Wstępna dyskusja: Mahatma Gandhi walczył o wyzwolenie Indii spod panowania brytyjskiego na początku XX wieku. Jako człowiek religijny cenił on równość wszystkich ras i klas ludzi, kierując się tą ideą w swoim działaniu. Ubierał się w prostą lnianą szatę i wiódł życie w dobrowolnym ubóstwie, służąc ubogim i utożsamiając się z nimi. Jako wolontariusz usługiwał tym, których inni ludzie woleli unikać - trędowatym i gruźlikom. Głosząc bierny opór i wyrzekając się przemocy stanowczo okazywał pokorę w postępowaniu wobec innych ludzi. Jak na ironię, Gandhi podziwiał Jezusa, ale odrzucał chrześcijaństwo, dobrze wiedząc, że większość chrześcijan nie żyje jak Chrystus opisany w *Biblii*.

Chrześcijanie zostali powołani do służby. Choć Gandhi nie był chrześcijaninem, stał się wzorem służebnego przywódcy służąc innym i stawiając ich potrzeby ponad własne.

Pytania do dyskusji: Co sprawiło, że przywództwo Gandhiego wywierało tak mocny wpływ? Dlaczego Gandhi był w stanie stać się wzorem służebnego przywództwa? Jak służebne przywództwo przyciąga uwagę do sprawy reprezentowanej przez przywódcę?

Etap 2 - Badanie

Tylko dla nauczyciela: Każdy aspekt struktury władzy w Kościele jest okazją do kontrkulturowego przejawiania miłości, pokory i wierności wzmacniających jedność Kościoła. Podkreśl znaczenie przywództwa i służebności Chrystusa w zrozumieniu roli przywódców kościelnych.

Komentarz biblijny

I. Struktura władzy (przeczytaj Ef 5,23-27; Mt 20,25-28).

Kościół został stworzony przez Boga i należy do Niego, a Chrystus jest żywą Głową Kościoła. Kościół jest Bożą reprezentacją na ziemi mającą szczególną misję ukazywania charakteru Boga. Modlitwa Jezusa w J 17 wskazuje, że jedność między wierzącymi przyczynia się do powodzenia misji Kościoła (J 17,20-23). Nadrzędne przywództwo Chrystusa ma zasadnicze znaczenie zarówno dla jedności jak i misji Kościoła. Jako Głowa ciała (Kol 1,18) Jezus nadaje tożsamość Kościołowi i jest Źródłem jego życia. Tak więc jesteśmy zależni od

Niego w kwestii naszego istnienia i rozwoju Kościoła. Obraz Kościoła jako ciała przypomina nam także, że Głowa kieruje i zarządza Kościołem. Bez Głowy inne części ciała nie mogą współdziałać ze sobą. To Głowa jendoczy i koordynuje działania części ciała pełniących jego funkcje.

Nie przeczy to faktowi, że Chrystus oddelegował część swojej władzy Kościołowi, który funkcjonuje efektywnie przy udziale ludzkich przywódców. Ellen G. White twierdziła, że „porządek ewangelii” w Kościele był „nieodzowny, by doprowadzić Kościół do jedności wiary” (Ellen G. White, *Early Writings*, s. 100). Wyraziła tę opinię jako jedna z pierwszych w krytycznym momencie dziejów adwentyzmu, kiedy ruch był zorganizowany w bardzo niewielkim stopniu. Kościół składał się wówczas z luźno powiązanych ze sobą grup, którym brakowało choćby podstawowej struktury władzy. Stanowiło to problem dla jedności i misji Kościoła. Szczególnym problemem była podatność Kościoła na fałszywe nauki głoszone przez ludzi realizujących dziwaczne osobiste agendy. Wezwanie do wprowadzenia ewangelicznego porządku było zatem konieczne dla zachowania jedności Kościoła.

Oczywiście należy zachować daleko idącą ostrożność, by dobrze zrozumieć rolę przywódców w Kościele. Są oni powołani do realizacji kontrkulturowego wzorca władzy cechującego się służebnością zamiast dominacji. Choć nie zawsze jasno wynika to z przekładów *Biblii*, Paweł i inni pisarze *Nowego Testamentu* starannie unikali opisywania ról przywódców kościelnych przy pomocy greckich terminów powszechnie kojarzonych z opisem funkcji świeckich przywódców. Ponadto uczniowie Jezusa otrzymali od Niego wyraźną instrukcję, iż nie jest ich powołaniem panować nad współwierzącymi na wzór przywódców narodów (Mt 20,25-28).

Wzorzec służebnego przywództwa przyczynia się do harmonii i jedności Kościoła dlatego, że jest ono pokorne, niesamolubne i wspiera innych w działaniu. Służebni przywódcy nadają ton słuchając i służąc a nie stawiając żądania i wydając rozkazy. Ich celem jest misja Kościoła, a nie własna chwała (zob. 1 P 5,2-3). Przywódcy kościelni przyczyniają się też do jedności Kościoła przez zachowanie łączności z Chrystusem, zachowywanie jednoczącej prawy oraz dawanie przykładu wartości będących podstawą zdrowych więzi.

W 2 Tm 2,15 Paweł sugeruje, że przywódcy muszą być szczerzy i poprawni w swoim nauczaniu i postępowaniu. Muszą zdecydowanie i wiernie trzymać się prawdy, a jendocześnie działać zgodnie z ewangelią, której uczą. Prawdziwa służebność bierze się z autentycznej więzi z Bogiem opartej na prawdzie ewangelii.

Do rozważenia: W jaki sposób nadrzędne przywództwo Chrystusa przejawia się w Kościele Adwentyistów Dnia Siódmego? Co oznacza nadrzędne przywództwo Chrystusa jako Głowy Kościoła w kwestii roli przywódców kościelnych? Jak służebne przywództwo przyczynia się do misji Kościoła?

II. Dyscyplina i jedność (przeczytaj Ga 6,1-2; Mt 18,15-20).

Nawet najlepsze służebne przywództwo nie gwarantuje, że nie zdarzą się w Kościele sytuacje, w których konieczna jest dyscyplina kościelna. Choć nie jest ona popularna w XXI wieku, to jednak odgrywa istotną rolę w zachowaniu jedności Kościoła.

W książce *Church Discipline: How the Church Protects the Name of Jesus* (Dyscyplina kościelna. Jak Kościół chroni imię Jezusa; Wheaton 2012) Jonathan Leeman identyfikuje cztery sposoby, przy pomocy których dyscyplina kościelna jest reakcją miłości chroniącą jedność Kościoła i służącą jego misji. Po pierwsze, dyscyplina kościelna jest okazaniem miłości poszczególnym członkom Kościoła pomagając im zrozumieć ich złe postępowanie i potrzebę skruchy. Dyscyplina kościelna ma z założenia pojednawczy charakter i nie ma na celu wymierzanie kary. Po drugie, dyscyplina kościelna jest okazaniem miłości do Kościoła, gdyż chroni przed szkodą i pokusą osoby nowe i słabe w wierze. Po trzecie, dyscyplina kościelna jest okazaniem miłości do świata poza murami Kościoła, gdyż pozwala Kościołowi składać świadectwo trafnie oddającą przekształcającą moc ewangelii. Wreszcie po czwarte, dyscyplina kościelna jest okazaniem miłości do Chrystusa przez posłuszeństwo i ochronę Jego dobrego imienia.

Do rozważenia: Kiedy potrzebna jest dyscyplina? Dlaczego niektóre zbory niechętnie stosują dyscyplinę kościelną? Czy zgadzasz się z sugestią Jonathana Leemana, że dyscyplina jest odpowiedzią miłości chroniącą imię Jezusa? Uzasadnij swoją odpowiedź. W jaki sposób dyscyplina wpływa na misję Kościoła?

Etap 3 - Zastosowanie

Tylko dla nauczyciela: Pytania do zastosowania pozwalają nauczycielowi skupić uwagę na jednej z dwóch kwestii: (1) służebnym przywództwie albo (2) powiązaniu dyscypliny kościelnej z miłością.

Pytania do zastosowania

1. Jak pojęcia przywództwa i służebności mają się do siebie?
2. Co jest motywacją do służebnego przywództwa?
3. Jak możesz pogodzić zalecenie Jezusa, by nie osądzać innych, z potrzebą dyscypliny kościelnej?
4. Jakie jest twoje doświadczenie w kwestii posługiwania się dyscypliną kościelną? Jak to, co zaobserwowałeś w tej kwestii ma się do miłości jako motywacji dyscypliny kościelnej? Jak możemy się upewnić, że dyscyplina kościelna będzie zawsze używana w celu pojednania, a nie karania?
5. Czym różni się podejście do publicznych grzechów od podejścia do grzechów, które nie wyszły szerzej na jaw?

Etap 4 - Tworzenie

Tylko dla nauczyciela: Łatwo jest ograniczać rozważania w kwestii służebnego przywództwa do osób zajmujących oficjalne stanowiska w Kościele, ale przecież wszyscy członkowie Kościoła są powołani do usługiwania otrzymanymi darami duchowymi. Omów funkcję darów duchowych w budowaniu Kościoła. Pomóż uczestnikom lekcji zrozumieć potrzebę obojętnego pełnienia służby przez każdego z członków Kościoła.

Zadanie: Wysłuchaj wybranych pieśni, których tekst mówi o służeniu bliźnim, i zastanów się nad ich przesłaniem. Następnie zastanów się, jak możesz służyć w Kościele i społeczeństwie w praktyczny sposób. Jest wiele chrześcijańskich pieśni dotyczących służby, zwłaszcza tej w świecie, poza Kościołem.